

ADRES SORMADAN YAŞAMAK!

Alper Gencer

Bir kurşun içeri giriyor alından ve böylece sofralar kuruyorsun gerindekilere. Öldü diyenler oluyor, bedenini fişi çekilmişçesine yığıldığında yere. Lakin biz onları garipsedik kardeşim, dedik ki; ölmek bir cahitin kesbinden ırak! Şehit olmak, öte!

Güzel şey kardeşim, güzel şey adres sormadan yaşamak. Yüzünü dönüyorsun, karşında kefer! Bakıyorsun yüreğin de sapasağlam çakılmış yerine. Çıkıyor bütün saklı yerlerinden yapılacaklar, doluyor hareketlerine. Savaşa alışmış yüzünde taneleniyor korku, bir yandan ümitler ekiyorsun geçip ardında bıraktığın caddelere. Caddeler tarlalara dönüşüyor, büyüyor çocukların kurşunlara alışan kulakları, büyüyor içe doğru sıktıkları yumruktan bir kalp ile...

Her gün bir gece uçuyor Mostar'ın üzerinden ve yıldızları köprülere bindiriyorsun.

Şu dağın ötesinden zulme yeltenen kediler, bilmiyorlar senin demirleri eriten sıcaklığında bir kaplanın uyuyan öfkesi var. Kardeşim, senden yana esen rüzgârı göğüsleyen yelek, Allah'ın gazabına nasıl yetecek! Elbette bilmiyorlar, ey merhamet! Kalkıp dua ediyorsun; birazı çelik, birazı melek!

Gördüler mi acaba senin bindiğin atların kanatlar takındığını? Gördüler mi kardeşim, göğü kendine rahmet, yeri kısacık bir gurbetlik saydığını? Neye yorumlar acaba, ey merak! Neye yorumlar alını silahlara yasarken gülümsediğini? Elbette bilmiyorlar buradan kalkıp giderken, buradan gidilecek bir başka yer olduğunu.

Aksamayan bir saat gibi işliyorsun, öte yandan kapatmışsın zaman ile hesabını. Vakti biliyorsun, ân'ı diliyorsun, seni çekip çıkaran bir cesaret var. Kimi zaman kardeşim, tek başına bir cumhuriyet, kimi zaman bir uyruk oluyorsun çalışkan bir karınca sayılıp binlerce karıncanın arasında. Karşında duruyor çünkü kuşku duymadığın kocaman bir ümmet. Ve uzuvların zamanı gelince terk edilecek gibi çakılmış yüreğine, sanki sana ait değil, sanki birer emanet!

Şimdi tıpkı Osmanlı duruyorsun, haznede asırlarca dile gelecek bir hatıran var. Şimdi sen asırlarca ölsen de, bütün ölümlerin haktan gelecek kadar yaşadın. Yaşlanmaya yüz tutmuş bir Avrupa sarınmıştın kendine. Şimdi bütün vakitlere yetecek kadar Müslümansın. Sanki Cebrail kaplamış da göğünü, Hıra Dağı'ndan dönüyorsun.

Kardeşim, kardeşim, kardeşim... Melekleri hesaba katmayanlar ne etsin? Ne etsin kırbacı tutan kırbaç? Sen başa dönüyorsun, onlar sondan korkuyor. Elbette bilmiyorlar, Akif'in hamağında nasıl salınır ölüm. Oysa sen unutmadın, biliyorsun ne oldu ve de olacak Çanakkale'de. Biliyorsun, efendimiz etmişti ziyaret. Ne diyordu Akif'in o davetkâr türküsü;

"ey şehid oğlu şehid, isteme benden makber
sana ağışunu açmış bekliyor peygamber!" biliyorsun...